

— Та може ли за Коледа да не се изператъ! — си рекла тя и подклала огъня, окачила медника съ вода. Натопила дрехитѣ, почнала да пере и ето сѣтила се, че хлѣбъ не е опекла. Оставила тя прането, отсѣла брашно въ нощвитѣ, замѣсила хлѣба и го завила да втасва.

— И-и-ихъ, какъ забравихъ! Ами че на баня не съмъ ходила! Каква Коледа ще посрѣщамъ, — си рекла тя и оставила всичко, па стегнала бохчата и право на банята.

Следъ малко мжжътъ ѝ се върналъ отъ работа и що да види: тѣстото излѣзло изъ нощвитѣ, огънятъ загасналъ, цѣлата кѣща разхвърлена и прането стои натопено въ коритото, а жена му на баня. . . Отива той при съседкитѣ си и ги замолва да дойдатъ да помогнатъ. Една почнала да маже, друга опекла хлѣба, трета пъкъ опрала дрехитѣ и ги прострѣла. Мжжътъ заклалъ прасето, изчистилъ го и го хвърлилъ въ пещъта да се пече.

Въ това време и жена му се върнала отъ баня.

— У, мжжо, то утре било Коледа и азъ рекохъ: чакай да ида на баня. Ама каква хубава баня направихъ!

Па, като видѣла, че всичката работа е свършена и прасето се пече, грабнала хурката и седнала срещу пещъта да преде.

— Тѣй, мжжо, — думала му тя. — Трѣбва да бързамъ да ти изкарамъ пояса, че утре е Коледа, да си премѣненъ! А срещу пещъта е много приятно да се работи: хемъ ще преда, хемъ прасето ще нагледвамъ. . .

Петрана П. Иванова.

